

Aivan ensiksi pahoittelut, että ensimmäisestä osasta on kulunut jo reilu kuukausi. Ja tosiaan unohdin ensimmäiseen osaan kirjoittaa alkuun, että se on Sannan näkökulmasta. Ja sitten aloitetaan! OSA 2. Sanna: Pimeä metsä. Täysikuu. Autiotalo, jonka kuistilla seison Petterin kanssa käsi kädessä. Kuu valaisee pihaa sen verran, että erotan vanhat pihakalusteet ja puussa roikkuvan keinun. On lämmin. Pieni tuulenvire hipaisee kasvojani, ja tajuan poskillani olevan jotakin märkää. Irrotan käteni Petterin kädestä, kosketan kasvojani ja vilkaisen kättä. Verta. Samassa huomaan paitani etumuksenkin olevan yltäpäältä veressä. Käännyin kauhuissani Petteriin päin. Hänellä on yllään valkoinen, putipuhdas kauluspaita, mustat siistit farkut ja kravatti. Mitä tämä on? Petteri tuijottaa minua hymyillen ja kuiskaa: "Kiitos, Sanna". Seison edelleen paikallani kauhusta jäykkänä. Tuuli voimistuu ja viskaa luonnonkiharat suortuvat naamalleni. Hiukset liimautuvat kiinni verisiin poskiin, ja juuri kun aion alkaa haroa niitä pois kasvoiltani, tajuan puristavani kädessäni jotakin. Vilkaisen alaspäin. Keittiöveitsi, josta valuu hitaasti pieniä verisiä tippoja vanhalle puiselle kuistille. Alan täristä kauttaaltani. Veitsi tippuu kumahtaen maahan ja ryntään sisälle taloon. Siellä on hämärää, en näe kunnolla eteeni. Suunnistan huoneesta toiseen kunnes olen perimmäisen oven edessä. Raotan ovea ja se narisee julmetun paljon. Astun huoneeseen vilkuillen ympärilleni. Keskelle huonetta loistaa ikkunasta kuun valoa. Kuin valokeila. Ja siinä, verisessä lammikossa makaa Pake. Säpsähdän hereille ja tajuan kiljuvani täyttä kurkkua. Nousen istumaan ja hautaan pääni täriseviin käsiini. Alan itkeä hervottomasti ja vollotan lähemmäs puoli tuntia, ennen kuin päätän ryhdistäytyä. Kuivaan kyyneleeni, niistan nenäni ja nousen sängystä. Kävellessäni horjuvin askelin vaatekaappia kohti, päässäni pyörii vain muutama ajatus: "Se oli kamala uni. Mitään peruuttamatonta ei ole vielä tapahtunut. Mun on mentävä puhumaan Petterille järkeä, ennen kuin se tekee jotain tyhmää". Koko viime yö oli aivan kamala. Minulla kesti ensin ihan tajuttoman kauan saada unen päästä kiinni. Mielessäni pyöri vain Petterin kysymys: "Autaks sä mua tappaan Paken?" ja hänen viestissään lukeneet sanat: "Muistan mä, eikä se ollut vitsi". Kun vihdoin sitten sain nukahdettua, heräsin vähän väliä nähdessäni kamalia painajaisia, joissa olin tappanut Paken. En vieläkään voi uskoa tätä koko juttua todeksi. Miksi? Oi miksi, Petteri? Saatuaani vaatteet päälleni ja hiukseni jonkinlaiseen kuosiin, lähdin juoksujalkaa kipittämään Petterin kämppää kohti. Kaivan laukustani sinne heittämäni banaanin ja alan syödä. Juokseminen ja syöminen samaan aikaan, on yllättävän vaikeaa, etenkin, kun täytyisi samalla keskittyä myös vastaantuleviin ihmisiin ja siihen, että tarpoo oikeaan suuntaan. Pieni lumipyry ja jäinen tienpinta eivät myöskään auta asiaa. Selviydyn kuitenkin vihdoin perille ja koputan oveen. Mitään ei kuulu. Koputan kovemmin, mutta Petteriä ei näy. Kyykistyn postiluukun tasolle, ja juuri kun olen raottamassa sitä ja karjaisemassa "PETTERI!", ovi avautuu ja horjahdan selälleni maahan. Petteri nauraa hekottaa ja lähtee takaisin asuntoon. Kömmän vihaisesti ylös ja seuraan häntä. "Mikä kesti?", karjaisen. Petteri vakavoituu eikä sano mitään. "Nyt, sä istut alas ja kuuntelet, mitä mulla on sanottavana", jatkan vihaisesti. Petteri tottelee kuin pelästynyt pikkulapsi ja istuu olohuoneen sohvalle. Hetken päästä seison olohuoneessa katsellen Petteriä miettiväisenä. Hän vaikuttaa siltä, että haluaisi sanoa jotakin, mutta ei uskalla. Niinpä minä avaen suuni. "Mä en tiedä, mitä sun päässäsi liikkuu, mutta sä et voi tappa Pakea. Etkä ketään muutakaan! Toi on ihan sairasta. Ei kukaan terve ihminen halua tappa toista ihmistä! Mistä sä voit edes saada tollasen idean? Tässä ei oo mitään järkeä. Mä vien sut kohta melisairaalaan, jos sä vielä jatkat tästä aiheesta höpöttämistä. Sä tarttet nimittäin apua, jos sulla on tollasia ajatuksia!". "Sanna hei..", Petteri yrittää keskeyttää, mutta minä jatkan: "Nyt hiljaa ja kuuntele, mitä mulla on sanottavana! Mä en vielä lopettanut! Ymmärräksä oikeesti kuinka vakavasta asiasta tässä on kyse? Ei toista ihmistä voi noin vaan tappa! Sä pilaisit samalla myös Lillin

elämän, ne rakastaa toisiaan”. Tuon sanottuani, Petterin ilme muuttuu vihaiseksi ja hän ryntää kimppuuni. Ennen kuin ehdin edes tajuta, makaan lattialla ja Petteri pitää minua kuristusotteessa. Yritän saada henkeä, mutta se on mahdotonta. Petteri tuijottaa minua kiiluvilla silmillään ja alkaa puhua niin vihaisella äänellä, että minulle tulee taas se sama tunne. Tunne, että en tunne tätä Petteriä ollenkaan. ”Älä sä ala mulle saarnaamaan tai puhumaan Lillin ja Paken rakkaudesta. Mä tiedän, että Lilli rakastaa mua! Se ei uskalla vaan erota Pakesta”, Petteri huutaa. Silmissäni alkaa sumeta, en saa enää selvää Petterin sanoista. Näen vain, kuinka hän huutaa ja huutaa. Suljen silmäni. Tässäkö tää nyt oli? Paken lisäksi, Petteri tappaa myös minut. Nap nap nap. Missä minä olen? Mitä tapahtui? Nap nap. Raotan silmiäni ja näen Petterin tuijottavan ikkunasta. Hän on selkä minuun päin. Nap nap nap. Makaan sohvalla. Mikä täällä haisee? Nap nap. Ja mistä tuo ääni tulee? Nousen äänettömästi istumaan. Petteri ei huomaa mitään. Nap nap nap nap nap. Tajuan, että Petteri naputtaa ikkunalautaa. Onko hän hermostunut? Miksi? Nap nap. Nyt minä muistan. Tulin puhumaan Petterille järkeä, ja hän hyökkäsi kimppuuni. Hän kuristi minua. Minun Petterini. Pari kyyneltä vierähtää poskelleni. Petteri tuijottaa edelleen ikkunasta ulos. Mikä siellä on niin mielenkiintoista? Kello tikittää keittiössä. Paljonko se on? Nap nap nap. Eikö hän voi lopettaa tuota naputtamista? Tuntuu, että olen ihan pihalla. Aistini ovat yliherkät. Nap nap nap. ”LOPETA”, parkaisen. Petteri säpsähtää ja kääntyy minuun päin. Hän ryntää luokseni ja istuu viereeni. Pienen hetken kuluttua istun edelleen Petterin syleilyssä ja vihdoin hän avaa suunsa. ”Sanna, anna anteeks. Ei tässä näin pitänyt käydä”. Istun hämmentyneenä paikallani, enkä tiedä mitä tehdä. ”Rauhotu nyt”, mutisen, ”Mä oon ihan kunnossa”. Vaikka oikeasti olen kaikkea muuta. Petteri irrottaa otteensa. ”Ootko sä siis valmis?”, Petteri kysyy innostuneena. Mitä hän höpöttää? ”Valmis mihin?”, ihmettelen. ”Tappamaan Paken tietysti. Tänään me se tehdään! Senhän takia sä tulit tänne. Mä oon niin kiitollinen, että sä autat mua”, Petteri vauhkoaa. En saa sanoja suustani ulos. Ei tän todellakaan näin pitänyt mennä! Tajuan, että minun on lähdettävä. Ilmoitettava poliisille, tai jollekin. En saa antaa Petterin tehdä mitään niin kamalaa. ”Öö, mun täytyy varmaan nyt lähteä”, kuiskaan. Petteri nousee seisomaan. Hänen nyyhkyttävä olemuksensa on tipotiessään ja raivo alkaa näkyä taas hänen kasvoillaan. ”Sä, et lähde nyt yhtään minnekään!”, hän sanoo raivosta uhkuen. Siinä samassa hän ryntää eteisen kaapille ja palaa köysi ja ase kädessään. Tuijotan silmät pyöreinä Petteriä. Siis ihanko oikeasti, mun paras ystävä, uhkaa mua juuri aseella. ”Istu tohon tuolille”, Petteri mutisee vihaisesti osoittaen olohuoneen nurkassa olevaa tuolia. En näe muut vaihtoehtoa kuin totella. Kävelen vastahakoisesti tuolille ja Petteri sitoo minut siihen. Mitä minä nyt teen?